

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 101/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. N. P., Š., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 138/2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. N. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2012 doručená sťažnosť JUDr. N. P., Š. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len

„okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 138/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým uvádza:

„Vo veci žaloby sťažovateľky zo dňa 25. 5. 2010 vo veci ochrany osobnosti, na vyslovenie porušovania ľudských práv a základných slobôd, na vyslovenie porušovania ústavných a zákonných práv, na vyslovenie porušenia práva na ochranu osobných údajov, na vyslovenie neoprávnenosti zhromažďovania, spracovávanania, rozširovania, zverejňovania a iného zneužívania údajov o osobe, na vyslovenie neplatnosti zmluvy, na uloženie povinnosti odstrániť protiprávny stav na OS Prešov bolo 1. 6. 2010 začaté a prebiehalo súdne konanie pod sp. zn. 13 C/115/2010. Dňa 5. 4. 2011 k predmetnému konaniu sťažovateľka podala v zákonnej lehote podľa § 240 OSP Dovolanie NS proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Co/71/2010, 6 Co/72/2010 a 6 Co/73/2010 z 8. 12. 2010, doručeného sťažovateľke dňa 25. 03. 2011. Dňa 7. 6. 2011 k predmetnému konaniu sťažovateľka doručila v zákonnej lehote podľa § 105 ods. 3) OSP námietku proti miestnej príslušnosti /proti postúpení veci/ z dôvodu rozhodnutia o postúpení predmetnej veci okresnému súdu KE I.“

Podľa sťažovateľky je zjavné, že „Okresnému súdu KE I k predmetnému spisu bolo podľa predsedníčky OS Prešov doručené Dovolanie sťažovateľky zo dňa 5. 4. 2011 proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Co/71/2010, 6 Co/72/2010 a 6 Co/73/2010 z 8. 12. 2010, na ktoré podľa predsedníčky bol upozornený OS KE I. Predmetné Dovolanie OS KE I od 30. 5. 2011 doposiaľ teda až do 11. 12. 2012 nedoručil Najvyššiemu súdu a doposiaľ sa s ním nevyporiadal a vo veci Dovolania nebolo uskutočnené žiadne konanie, pričom za stavu dodržania sťažovateľkou zákonnej lehoty na jeho podanie, čím zo strany OS KE I došlo k porušeniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, právo na súdnu ochranu a spravodlivosť bol jej tým spôsobený stav právnej neistoty pretrvávajúci zo dňa 30. 5. 2011.“

K námietke miestnej príslušnosti okresného súdu sťažovateľka predovšetkým uvádza, že „Okresnému súdu KE I k predmetnému spisu, bola podľa predsedníčky OS

Prešov doručená námietka sťažovateľky zo dňa 7. 6. 2011 proti miestnej príslušnosti OS KE I (námietka postúpenia veci), z ktorou podľa predsedníčky sa mal vysporiadať OS KE I v zmysle príslušných zákonných ustanovení. S predmetnou námietkou sa OS KE I však od 30. 5. 2011 doposiaľ teda až do 11. 12. 2012 nevysporiadal, nadriadenému súdu námietku nepostúpil a vo veci námietky neuskutočnil žiadne konanie, pričom aj za stavu dodržania sťažovateľkou zákonnej lehoty na jej podanie, čím zo strany OS KE I opakovane došlo k porušeniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, právo na súdnu ochranu a spravodlivosť a opakovane bol jej týmto spôsobený stav právnej neistoty pretrvávajúcej zo dňa 30. 5. 2011. Ničím neopodstatnené prietahy v namietanom konaní OS KE I pretrvávajú skoro 18 mesiacov, čím súd bráni sťažovateľke v realizácii jej práva na súdnu ochranu. Zároveň porušením základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, spôsobením jej stavu právnej neistoty a odmietnutím v súdnej ochrane došlo zo strany OS KE I k nesprávnemu úradnému postupu, ktorým bola sťažovateľke odoprená spravodlivosť, pretože oneskorená spravodlivosť nie je žiadna spravodlivosť.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo JUDr. N. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn.: 37 C/138/2011 porušené bolo.

2. Základné právo JUDr. N. P. na spravodlivé prejednanie veci zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn.: 37 C/138/2011 porušené bolo.

3. Základné právo JUDr. N. P. na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C/138/2011 porušené bolo.

4. Okresnému súdu Košice I Ústavný súd prikazuje, aby v namietanej sťažovateľkou veci v konaní vedenom pod sp. zn.: 37 C/138/2011 konal bez zbytočných prietahov.

5. *JUDr. N. P. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 tisíc Eur, ktoré je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa vyhlásenia tohto rozhodnutia.*“

Súčasťou sťažnosti je vyhlásenie sťažovateľky, že „*neovláda slovenský jazyk v dostatočnom rozsahu a využíva týmto svoje ústavné a zákonné právo... na komunikáciu v jej materčine – ruštine*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 138/2011

Sťažovateľka sťažnosťou namieta postup okresného súdu v napadnutom konaní z dôvodov, že do času doručenia sťažnosti ústavnému súdu okresný súd „*nedoručil Najvyššiemu súdu*“ dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 71/2010, 6 Co 72/2010 a 6 Co 73/2010 z 8. decembra 2010 (ďalej len „uznesenie Krajského súdu v Prešove z 8. decembra 2010“) a nerozhodol o sťažovateľkou doručenej námietke „*miestnej príslušnosti OS KE I*“ zo 7. júna 2011.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou vyžaduje preukázanie podania sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa § 3 ods. 4 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Takúto sťažnosť totiž ústavný súd považuje za účinný prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorý vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd treba využiť pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (porovnaj napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04).

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, I. ÚS 20/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní podľa zákona o súdoch je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou. Ústavný súd preto o sťažnosti, predmetom ktorej je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru), koná iba za predpokladu, že sťažovateľ preukáže, že využil právne prostriedky podľa zákona o súdoch (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), avšak ich využitím nedosiahol účinnú nápravu namietaného porušenia označených práv.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka žiadala Okresný súd Prešov (pred postúpením veci z Okresného súdu Prešov na okresný súd s poukazom na § 84 Občianskeho súdneho poriadku, pozn.) a následne okresný súd (po postúpení veci, pozn.) o poskytnutie informácií

týkajúcich sa napadnutého konania v súlade so zákonom č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám v znení neskorších predpisov (sťažovateľka v sťažnosti poukazuje na prípis predsedníčky Okresného súdu Prešov „*Poskytnutie informácie po sp. zn. 1 Spr 1/2012*“ a prípis predsedu okresného súdu „*Poskytnutie informácií podľa zák. 211/2000 Z. z., pod sp. zn. 1 Spr 39/2012*“, pozn.). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého žiadosti „o informáciu o stave konania“, aj keď opakované, nemožno považovať za podanie kvalifikovaných sťažností podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch (pozri napr. IV. ÚS 137/2012).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti konštatoval, že sťažovateľka nevyužila účinný právny prostriedok ochrany v podobe sťažnosti na prietahy podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch a nepreukázala ani to, že uvedenú podmienku nespĺnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu sťažnosti, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti jej sťažnosti ako neprípustnej (§ 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní zamerával aj na posúdenie, či nemožno považovať sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú. V tejto súvislosti ústavný súd preskúmal doterajší postup okresného súdu v napadnutom konaní, pričom z vyžiadaného spisu okresného súdu zistil toto:

Predmetný spis bol okresnému súdu postúpený prípisom Okresného súdu Prešov z 23. mája 2011 (na základe žalovaným vnesenej námietky miestnej príslušnosti s poukazom na § 84 Občianskeho súdneho poriadku, pozn.); súčasťou označeného prípisu bolo aj upozornenie adresované okresnému súdu o sťažovateľkou podanom dovolaní zo 6. apríla 2011 a návrhu na vydanie predbežného opatrenia a na zabezpečenie dôkazu z 20. mája 2011.

Okresný súd prijatie veci vedenej pôvodne Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 13 C 115/2010 potvrdil 30. mája 2011; vec sťažovateľky je okresným súdom vedená pod sp. zn. 37 C 138/2011.

Okresný súd uznesením č. k. 37 C 138/2011-182 z 20. júna 2012 návrh sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia zamietol (sťažovateľke bolo označené uznesenie v slovenskom jazyku doručené 2. augusta 2012).

Sťažovateľka 20. júla 2011 doručila okresnému súdu podanie označené ako „*Žiadosť o postúpení súdneho spisu do miestne príslušného Okresného súdu Prešov a doloženie dôkazov*“, pričom 17. augusta 2012 doručila okresnému súdu opakovanú námietku miestnej nepríslušnosti.

Dňa 23. júla 2012 okresný súd uznesením č. k. 37 C 138/2011-202 ustanovil prekladateľku na účely prekladu uznesenia okresného súdu sp. zn. 37 C 138/2011 z 20. júna 2011 z jazyka slovenského do jazyka ruského.

Dňa 24. júla 2012 okresný súd postúpil spis Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o sťažovateľkou podanej námietke miestnej nepríslušnosti.

Krajský súd uznesením č. k. 8 NcC 28/2012-210 z 5. septembra 2012 námietkam sťažovateľky nevyhovel a rozhodol, že na konanie vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 37 C 138/2011, predtým vedenej Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 13 C 115/2010, je miestne príslušný okresný súd.

Okresný súd uznesením č. k. 37 C 138/2011-216 z 8. októbra 2012 ustanovil prekladateľku z jazyka slovenského do jazyka ruského na účely prekladu uznesenia krajského súdu č. k. 8 NcC 28/2012-210 z 5. septembra 2012.

Na liste č. 240 sa nachádza poznámka zákonného sudcu z 27. novembra 2012 o doručovaní „rozhodnutí z č. l. 182 a 210“ (uznesenie okresného súdu č. k. 37 C 138/2011-182 z 20. júna 2012 a uznesenie krajského súdu č. k. 8 NcC 28/2012-210 z 5. septembra 2012, pozn.) preložených do ruského jazyka. Zo spisu vyplýva, že uznesenia okresného súdu a krajského súdu boli doručované aj sťažovateľke, pričom zásielka bola vrátená ako nedoručená 4. januára 2013. Z doručky vyplýva, že prvý neúspešný pokus o doručenie s výzvou na opakované doručenie bol vykonaný 7. decembra 2012 a následne opakované 10. decembra 2012, keď bola zásielka zároveň uložená na lehotu. Opätovné doručovanie označených uznesení uskutočnil okresný súd 14. januára 2013.

Dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 8. decembra 2010 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) okresným súdom doručované 28. januára 2013.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že v období po postúpení veci okresný súd v napadnutom konaní nebol dlhodobejšie nečinný, keďže konal a rozhodoval o procesných návrhoch sťažovateľky (námietka miestnej nepríslušnosti, požiadavka prekladu súdnych rozhodnutí zo slovenského jazyka do ruského jazyka), pričom jeho postup mal logickú postupnosť spočívajúcu v potrebe zabezpečiť ešte pred doručením dovolania sťažovateľky najvyššiemu súdu právoplatné rozhodnutie o jej námietke miestnej nepríslušnosti. Na ťarchu okresného súdu nemožno pripísať ani neúspešné doručovanie zásielky obsahujúcej uznesenie okresného súdu z 20. júna 2012 a uznesenie krajského súdu z 5. septembra 2012, ktorú si sťažovateľka neprevzala ani v úložnej lehote, keďže táto zásielka bola sťažovateľke doručovaná riadne (v súlade so zákonom).

V nadväznosti na svoje zistenia ústavný súd poukázal na svoju doterajšiu judikatúru, v zmysle ktorej nie každý zistený prierah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04). Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu ani jednorazová nečinnosť súdu v trvaní niekoľkých mesiacov nie je automaticky prejavom takej nečinnosti, ktorá odôvodňuje vyslovenie zbytočných prietáhov v konaní (pozri napr. II. ÚS 21/01, III. ÚS 52/05). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že sa postup všeobecného súdu v napadnutom konaní nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (či v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru), sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 82/07).

Sumarizujúc dosiaľ uvedené ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol síce dostatočne efektívny, ale podľa názoru ústavného súdu nespôsobil také prietahy v konaní, na základe ktorých by mohol po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ani jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti, ako aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 138/2011

Sťažovateľka sťažnosťou namieta aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, pričom z jej argumentácie vyplýva, že ich porušenie namieta v priamej príčinnej súvislosti (z obdobných dôvodov) s namietaným porušením svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd poukazujúc na svoj záver vyjadrený v časti II.1 tohto uznesenia, v zmysle ktorého v napadnutom konaní nie sú splnené podmienky na vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, konštatoval, že z uvedených dôvodov rovnako nemožno vyhovieť sťažnosti ani v časti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších nárokoch sťažovateľky uplatnených v jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2013